

Warszawa, dnia 24 stycznia 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 489/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Mazurek

protokolant: sekretarz sądowy Paulina Smoderek

4. przy udziale prokuratora Edyty Ulatowskiej- Stojak

po rozpoznaniu dnia 24 stycznia 2023 r.

5. sprawy C. R. (1) syna T. i E., ur. (...) w W.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 kk w zb. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

7. na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

8. od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

9. z dnia 21 grudnia 2021 r. sygn. akt V K 540/17

1. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

a. w miejsce kary mieszanej orzeka wobec oskarżonego C. R. (1) na podstawie art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

b. uchyla orzeczenia z pkt. 4 i 5 wyroku;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10.05.2017 r. godz. 16:45 do dnia 19.07.2017r. godz. 17:00;

4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz 3000 zł tytułem części wydatków w sprawie, pozostałymi wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 489/22	
Załącznik dołącza się w każdym	2		

przypadku. Podać liczbę załączników:	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie, V Wydział Karny z dnia 21 grudnia 2021 r., sygn. akt V K 540/17	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.	C. R. (1)	Oskarżony jest osobą uprzednio karaną	Dane o karalności z systemu K.	k.641-643
2.	C. R. (1)	Stan majątkowy oskarżonego	Informacja e-puap	k. 637
3.	C. R. (1)	Oskarżony figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego	Informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego	k.639
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1,2,3	-Dane o karalności z systemu K. -Informacja e-puap -Informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego	Informacje ze wskazanych dokumentów nie budzą wątpliwości i należy uznać je za udowodnione	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<u>Apelacja prokuratora:</u>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Prokurator zarzuca wyrokowi:

I. Rażąca niewspółmierność kary wymierzonej przez Sąd I instancji wobec oskarżonego, wskutek niedostatecznego uwzględnienia stopnia społecznej szkodliwości czynu wyrażonego stopniem zawinienia, rodzaju i rozmiaru naruszonych dóbr, okoliczności i sposobu zachowania sprawcy, jak również zasad prewencji indywidualnej i generalnej oraz potrzeb kształtowania społecznej świadomości prawnej, polegającej na orzeczeniu wobec oskarżonego za czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, nakładając na niego na podstawie art. 34 § 1a pkt 1 k.k., art. 35 § 1 k.k. obowiązek wykonywania w tym czasie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy

	<p>na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym, podczas gdy prawidłowa ocena ogólnych dyrektyw sądowego wymiaru kary, jak również zasad prewencji indywidualnej i generalnej, stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz potrzeb kształtowania społecznej świadomości prawnej, uzasadnia orzeczenie wobec oskarżonego kary jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut prokuratora okazał się częściowo zasadny. Wniesiona przez prokuratora apelacja doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary.</p> <p>Odnosząc się do zarzutu rażącej</p>				

niewspółmierności kary wskazać trzeba, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary, środka karnego czy nawiązki musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr

1604497). Zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary, środka karnego
czy też nawiązki,
jako zarzut z
kategorii ocen
można trafnie
podnosić, gdy
wymierzona kara
lub środek nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popęlnienia
przypisanego czynu,
jak i osobowości
sprawcy – innymi
słowy, gdy jest w
odczuciu
społecznym karą
niesprawiedliwą
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
11.04.1985 r., V KRN
178/85, Lex 20053).

Kontrola
odwoławcza
zaskarżonego
wyroku prowadzi
do wniosku, iż
Sąd Rejonowy przy
wymiarze kary nie
uwzględnił
prawidłowo
całokształtu
okoliczności
obciążających
oskarżonego,
stosownie do
dyrektyw
określonych w art.
53 § 1 i 2
k.k.. Sąd Rejonowy
szczegółowo i
rzetelnie wyliczył
szereg okoliczności
obciążających

oskarżonego, przy czym ostateczna konkluzja Sądu Rejonowego uzasadniająca wymierzenie mu relatywnie niskiej kary, 2 miesięcy pozbawienia wolności i 1 roku ograniczenia wolności, w ocenie sądu odwoławczego nie mogła się ostać. Rację ma niewątpliwie oskarżyciel publiczny podnosząc w swojej apelacji, że sąd meriti w niedostateczny sposób uwzględnił ciężar tych okoliczności, które przemawiały za zaostrzeniem kary.

Przede wszystkim należy mieć na względzie, że Sąd Rejonowy jako okoliczność łagodzącą w stosunku do oskarżonego wskazał na to, że pokrzywdzona swoim zachowaniem przyczyniła się do wypadku. Zdaniem sądu odwoławczego nie należy przeceniać tej okoliczności.

Prawdą jest, że dziecko przejeżdżało przez przejście dla pieszych bez opieki osoby dorosłej w sposób sprzeczny

z art. 26 ust. 3 pkt. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Należy jednak zwrócić uwagę, że przepis ten miał ma celu przede wszystkim uniemożliwienie przejeżdżania rowerzystom, czasami z dużą prędkością, przez przejście dla pieszych, co może utrudnić kierowcom prawidłową oceną tego co dzieje się na przejściu dla pieszych. W realiach niniejszej sprawy mamy do czynienia z przejeżdżaniem przez przejście przez siedmioletnią dziewczynkę na dziecinnym rowerku, którego prędkość jest znacznie mniejsza niż prędkość osoby dorosłej na normalnym rowerze. W związku z tym przyczynienie się dziecka do zaistnienia wypadku nie jest tak duże, aby możliwe było wymierzenie oskarżonemu kary mieszanej, tj. kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności w oparciu o art. 37 b kk, szczególnie w sytuacji gdy w okolicy przejścia dla

pieszych znajdowały się inne dzieci, co powinno spowodować wzmożenie czujności oskarżonego i zachowanie szczególnej ostrożności.

Jako okoliczności obciążające oskarżonego Sąd Rejonowy wskazał znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oraz jego uprzednią karalność. Słusznie wskazał w swojej apelacji prokurator, że Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał na przesłanki obciążające oskarżonego jednak nie nadał tym okolicznościom należytej wagi. W ocenie Sądu Okręgowego podstawową okolicznością obciążającą w przedmiotowej sprawie jest fakt, że oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia mając pełną świadomość, że potrafił na przejściu dla pieszych dziecko i nie udzielił mu pomocy medycznej, nie upewniając się, że dziecku nic się nie stało. W naszym kręgu kulturowym dobro

dzieci jest jedną z podstawowych wartości i w związku z tym ucieczka z miejsca wypadku, którego ofiarą jest dziecko, stanowi poważną okoliczność obciążającą, większą niż w przypadku, gdyby ofiarą była osoba dorosła. Oskarżony sam jest ojcem trójki dzieci i dobro innych dzieci również powinno mu leżeć na sercu. Ponadto należy mieć na uwadze, że pokrzywdzona w wyniku wypadku doznała obrażeń ciała, które były dość poważne i miały wpływ na jej codzienne funkcjonowanie.

Skarżący słusznie zauważył, że Sąd Rejonowy przy wymierzaniu oskarżonemu kary skupił się w głównej mierze na okolicznościach łagodzących w stosunku do C. R. (1). Sąd Okręgowy podziela pogląd skarżącego, że kara nie jest należyście wyważona, gdyż Sąd Rejonowy pomimo wykazania wielu okoliczności obciążających oskarżonego nienależyście wziął je

pod uwagę przy wymierzaniu kary. Przede wszystkim należy zauważyć, że właściwie podstawową okolicznością obciążającą jest ucieczka z miejsca zdarzenia, która z mocy prawa powoduje, że oskarżonemu nie może być wymierzona kara przewidziana w art. 177 § 1 kk, tylko w wymiarze wyższym wskazanym w art. 178 § 1 kk. Oskarżony uciekając z miejsca zdarzenia usiłował uniknąć odpowiedzialności karnej za przestępstwo polegające na potrąceniu dziecka na przejściu dla pieszych, co mu się nie udało tylko dzięki zaangażowaniu organów ścigania, które z dużą determinacją dążyły do zebrania wszystkich niezbędnych dowodów pozwalających na ustalenie tożsamości sprawcy. To nie pozwala na przyjęcie, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie jest znaczny. Zdaniem Sądu Okręgowego

stopień winy oskarżonego wskazuje na potrzebę surowszej represji, aczkolwiek nie w wymiarze jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności- o jaki wnioskował skarżący.

W zaistniałej sytuacji wymiarzenie oskarżonemu kary mieszanej w wymiarze 2 miesięcy pozbawienia wolności i jednego roku ograniczenia wolności przy uwzględnianiu wszystkich okoliczności sprawy, było zdaniem Sądu Okręgowego nieuzasadnione i jedynie kara 1 roku pozbawienia wolności ma szansę spełnić swe zadania. Jest to kara sprawiedliwa, odczuwalna (mając na uwadze rangę czynu i sposób jego popełnienia), uwzględnia ona wszystkie okoliczności obciążające (w tym karalność oskarżonego po popełnieniu przypisanego mu przestępstwa za czyny z art. 62 ust 1 i art. 63 ust. 3 ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat próby) i łagodzące. Kara wymierzona przez Sąd Rejonowy byłaby słuszna, gdyby oskarżony zatrzymał się po potrąceniu dziecka i udzielił mu niezbędnej pomocy oraz wezwał na miejsce Policję i oczekiwał na jej przyjazd. Brak takiego zachowania po stronie oskarżonego wskazuje również, że nie zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary 1 roku pozbawienia wolności.

Z kolei wymierzanie kary w tak wysokim wymiarze o jaką wnioskuje prokurator- 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności- byłoby wskazane wtedy gdy obciążające okoliczności i ujemna ocena osobowości sprawcy wskazywałaby na to, że kara łagodniejsza nie

będzie skuteczna, a w przypadku oskarżonego taka sytuacja nie zachodzi. Zgodzić się ze skarżącym, iż Sąd Rejonowy wymierzając karę oskarżonemu nie uwzględnił de facto przesłanek obciążających oskarżonego w wystarczającym stopniu i orzekł karę zbyt łagodną. Tym niemniej okoliczności, w jakich oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa nie przemawiają za zaostreniem kary do wymiaru o jaki wnioskuje prokurator.

Reasumując Sąd Okręgowy podziela częściowo argumentację skarżącego przemawiającą za zaostreniem kary, bowiem analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, iż wymiar kary nie został poprzedzony ze strony Sądu I instancji właściwą oceną i uwzględnieniem wszystkich okoliczności obciążających mających wpływ na

jej intensywność.
W ocenie sądu odwoławczego karą
współmierną do
znacznego stopnia
społecznej
szkodliwości czynu
oraz stopnia winy
będzie kara 1
roku pozbawienia
wolności. Tak
wymierzona kara
pozbawienia
wolności będzie
sprawiedliwą,
należycie też
realizuje ustawowe
jej cele, tak w
zakresie
oddziaływania na
sprawcę jak i
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa. W
przekonaniu Sądu
Okręgowego taka
kara w stopniu
dostatecznym
uzmysłowi
oskarżonemu
karygodność jego
postępowania,
unaoczni mu
obowiązek
respektowania
ustalonych norm
prawnych, a także
ugruntuje
przekonanie o
nieopłacalności
popelniania
przestępstw.
Ponadto taka
sankcja karna
ukształtuje w
społeczeństwie
przekonanie o
nieuchronności kary
i zostanie odebrana

<p>jako reakcja sprawiedliwa na popelnione przez oskarżonego przestępstwo, z drugiej zaś wzbudzi w społeczeństwie przekonanie o nieopłacalności zamachów na dobra chronione prawem, wzmocni poczucie odpowiedzialności, ugruntuje poszanowanie prawa i będzie skutkowała wyrobieniem właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana wyroku w zaskarżonej części poprzez wymierzenie oskarżonemu C. R. (1) kary pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku i 6 miesięcy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z tych samych względów dla których Sąd uznał zarzut za częściowo zasadny, wniosek</p>			

jest częściowo zasadny.				
Lp.	Zarzut			
3.2.	<p><u>Apelacja obrońcy oskarżonego:</u></p> <p>Obrońca oskarżonego zarzuca:</p> <p>I. Obrazę przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, nierozstrzygnięcie na korzyść niedających się usunąć wątpliwości oraz wydaniu orzeczenia w oparciu o dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,</p> <p>skutkującą błędem w ustaleniach faktycznych, mającym wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, iż zgromadzony w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

sprawie materiał dowodowy pozwalał uznać, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa z art. art. 177 § 1 kk w zb. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a w konsekwencji uznanie oskarżonego za winnego popełnienia ww. czynów, podczas gdy uwzględnienie wszystkich zebranych dowodów ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku przeciwnego w szczególności uwagi na:

a) błędne uznanie, że to oskarżony C. R. (1) kierował motocyklem marki K. o nr rej. (...), który brał udział w wypadku w dniu 13 kwietnia 2017 r. podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do tego rodzaju twierdzeń w szczególności z uwagi na fakt, że wywołana w sprawie opinia biegłego w zakresie badań

antropologicznych
nie może być
uznana za dowód
przemawiający za
winą oskarżonego
C. R. (1) w
szczególności z
uwagi na fakt, że:

-biegły ustalił
jedynie grupowe
cechy morfologiczne
twarzy mężczyzny
zarejestrowanego na
nagraniach z
monitoringu, które
wskazywały
wyraźnie
podobieństwo do
odpowiadających im
cech
morfologicznych
oskarżonego, przy
czym biegły nie był
w stanie określić
czy cechy te były
jedynie podobne czy
też identyczne

- u mężczyzny
z nagrania biegły
nie stwierdził cech
indywidualnych w
postaci linii
zgięciowych
widocznych u
oskarżonego

- wnioskowanie w
zakresie
identyfikacji
pozytywne zostało
dokonane z
prawdopodobieństwem
niższym niż wysokie;

- niedoskonałości
opinii oraz niewielka
wartość dowodowa
opinii wynikała
wprost z jej

treści, w której biegły wskazał na możliwość wydania opinii uzupełniającej oraz wskazał na warunki jakie musiałby być spełnione celem jej wydania;

b) błędne uznanie, że opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków zarówno pierwotna jak i wtórna jest pełna, jasna i wewnętrznie niesprzeczna oraz że może stanowić wiarygodny dowód w sprawie podczas gdy prawidłowa ocena ww. dowodu prowadzi do wniosku przeciwnego w szczególności z uwagi na fakt, że:

- biegły błędnie założył, że pokrzywdzona po uderzeniu motocykla została odrzucona na odległość 14 m, tj. taką samą odległość jak rower, na którym jechał podczas zeznań świadków w szczególności K. G. i A. B., sporządzonych szkiców miejsca zdarzenia oraz dokumentacji fotograficznej wynika, że odległa jaką została

odrzucona
pokrzywdzona
wynosiła jedynie
kilka metrów;

- błędne określenie
odległości odrzutu
pokrzywdzonej
posłużyło następnie
do nieprawidłowych
wyliczeń odnośnie
prędkości
początkowej z jaką
miał się poruszać
motocykl K., tj.
65 km/h oraz
minimalnej i
maksymalnej
prędkości kolizyjnej
przy czym
dokonując tych
wyliczeń biegły
posłużył się metodą
stosowaną odnośnie
pieszych a nie
odnośnie osób
jadących na
rowerach
wykorzystując
parametry
odnoszące się do
pieszych tj.
współczynnik tarcia
pieszego o podłoże;

- biegły błędnie
uznał, że wszystkie
uszkodzenia roweru
pokrzywdzonej
powstały w wyniku
zderzenia z motorem
K. podczas gdy z
protokołów
przesłuchania
świadków wynika, że
rower po upadku
został przejechany
przez samochód typ
(...);

-biegły
bezpodstawnie
uznał, że
pokrzywdzona
poruszała się
środkiem przejścia
dla pieszych z
prędkością 7 km/
h co nie znajduje
potwierdzenia w
materiale
dowodowym oraz
arbitralnie odrzucił
możliwość, że
pokrzywdzona
poruszała się na
rowerze z prędkością
normalną lub szybką

- biegły przyjął,
że zakres obrażeń
ciała pokrzywdzonej
odniesionych w
uderzenia motocykla
wyrażony w skali AIS
wynosił 3 podczas
gdy obrażenia
twarzoczaszki
pokrzywdzonej
zostały odniesione
w wyniku upadku
na krawężnik a nie
wyniku
bezpośredniego
kontaktu z jadącym
motocyklem w
wyniku czego biegły
błędnie obliczył
prędkość kolizyjną
motocykla w oparciu
o zakres
pokrzywdzonej;

- błędne uznanie
przez biegłego, że
dowody osobowe z
zeznań świadków
nie wniosły nic
istotnego do sprawy
a w konsekwencji

podtrzymanie w opinii uzupełniaj wnioski zawarte w opinii głównej podczas gdy analiza treści zeznań świadków prowadzi do wniosku, że biegły albo nie zapoznał się z zeznaniami ww. świadków w zakresie okoliczności wypadku i miejsca upadku pokrzywdzonej albo celowo przemilczał wnioski wypływające z analizy tych zeznań;

- - - z uwagi na ww. błędy sformułowane przez biegłego wnioski końcowe w zakresie nieumyślnego naruszenia przez kierowcę motocykla K. zasady bezpieczeństwa w ruchu, poruszania się z niedozwoloną prędkością wynoszącą 65 km/h oraz niezachowania szczególnej ostrożności w trakcie zbliżania się do przejścia dla pieszych winny być uznane za nieprawidłowe, a dowód z ww. opinii winien być uznany za niewiarygodny;

szczególnej

c) błędne uznanie, że C. R. (1) w dniu wypadku był właścicielem przedmiotowego motocykla podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do tego rodzaju twierdzeń;

II. Naruszenie art. 167 k.p.k. w stopniu mającym wpływ na treść orzeczenia, po zaniechaniu przeprowadzenia z urzędu nw. dowodów: przesłuchania w charakterze świadka R. K.; powołania innego biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków; wykonanie czynności wskazanych w opinii biegłego z zakresu badań antropologicznych oraz wywołania opinii uzupełniającej; powołanie biegłego z zakresu badania pisma ręcznego celem stwierdzenia czy na umowie sprzedaży przedmiotowego może znajdował się podpis nakreślony przez R. K.;

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za

<p>zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uznanie. Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie. Wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a następnie całość tych okoliczności we wzajemnym powiązaniu wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził trafny wniosek w przedmiocie winy oskarżonego C. R. (1) za przypisane mu przestępstwo. Ocena materiału dowodowego przez sąd I instancji dokonana została z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza zasady granic swobodnej oceny dowodów,</p>		

oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Wbrew stanowisku obrońcy Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k., gdyż w sprawie brak jest wątpliwości, które zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego.

Wbrew twierdzeniu obrońcy oskarżonego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego, że poczynione ustalenia przez Sąd Rejonowy co do tego, że to oskarżony C. R. (1) kierował w czasie zdarzenia pojazdem są prawidłowe. Sprawca wypadku podczas zdarzenia miał na głowie kask, a jego większa część twarzy była nim zasłonięta, jednak zgromadzone i przeprowadzone dowody pozwoliły na poczynienie ustaleń, co do tożsamości sprawcy i przypisania oskarżonemu winy

za zarzucany mu czyn. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż wbrew twierdzeniu skarżącego opinia biegłego antropologa w pełni zasługiwała na uznanie i pozwoliła na stwierdzenie, że to właśnie oskarżony kierował przedmiotowym motocyklem. Jak zostało wskazane w opinii: „...cechy morfologiczne twarzy mężczyzny wskazanego w postanowieniu wykazują wyraźne podobieństwo do odpowiadających cech morfologicznych mężczyzny utrwalonego na fotografiach porównawczych z k. 204 akt sprawy...”(k.524) „...Należy przyjąć, iż jest znacznie bardziej prawdopodobne, że motocyklista zarejestrowany na dowodowym nagraniu z kamery monitoringu nr 22 to mężczyzna utrwalony na fotografiach porównawczych z k.2043, niż jest to inna osoba...”(k. 524, dokumentacja fotograficzna k. 525-527). Ponadto

należy mieć na
względzie, że
świadek M. W.
wskazał podczas
przesłuchania, że
na przedstawionym
mu nagraniu z
monitoringu
widnieje osoba
wyglądem
przypomina C. R.
(1), a motocykl
z pewnością jest
pojazdem, który w
przeszłości sprzedał
właśnie
oskarżonemu
(k.137v).

Również opinia
sporządzona przez
biegłego z zakresu
rekonstrukcji
wypadków została
sporządzona w
sposób prawidłowy,
a Sąd Rejonowy
zasadnie uznał ją
jako wiarygodny
dowód w
przedmiotowej
sprawie.

Okoliczności na
jaki powołuje się
skarżący, iż biegły
błędnie założył,
że pokrzywdzona
została odrzucona
na odległość 14
metrów tj. na taką
samtą odległość na
rower, na którym
jechała, podczas gdy
z zeznań świadków
i sporządzonych
szkiców miejsca
zdarzenia oraz
dokumentacji
fotograficznej
wynika, że odległość

na jaką została odrzucona pokrzywdzona wynosiła jedynie kilka metrów, nie zasługują na uznanie. Wskazać w tym miejscu należy, iż biegły wyliczając odległość na jaką została odrzucona pokrzywdzona w trakcie uderzenia posiłkował się informacjami, które znajdowały się w aktach sprawy, w tym zarówno zeznaniami świadków zdarzenia jak i pozostałym materiałem dowodowym na jaki powołuje się skarżący i nie sposób przyjąć, iż przyjęta przez biegłego odległość jest błędna. Subiektywna ocena odległości przez świadków zdarzenia na jaką została odrzucona podczas wypadku pokrzywdzona nie może podważać ustaleń poczynionych przez biegłego, które w ocenie Sądu są prawidłowe. Wobec powyższego należy wskazać, że obliczenia poczynione przez biegłego dotyczące prędkości z jaką poruszał się

motocykl są również prawidłowe.

Odnosząc się kolejno do zarzutu skarżącego, który wskazuje, że biegły błędnie uznał, że wszystkie uszkodzenia roweru powstały w wyniku zderzenia z motorem, kiedy z zebranego materiału dowodowego wynika, że po wypadku po rowerze przejechał samochód, który spowodował dodatkowe uszkodzenia, należy wskazać, że w uzupełniającej opinii biegły wskazał, że okoliczność ta była przez niego brana podczas wydawania opinii początkowej. Jak wynika z uzupełniającej opinii sporządzonej przez biegłego:

„...opiniujący po przeprowadzonych osobiście oględzinach dokonał szerokiej analizy uszkodzeń roweru opisanych na stronach 14-17 opinii z dnia 3 lipca 2017 roku. Mimo wiedzy, że rowerek mógł zostać potrącony lub najechany przez inny pojazd po zdarzeniu, co wynika z dowodów osobowych, biegły

nie był w stanie przypisać śladów ujawnionych na rowerku powstałych w wyniku takiego najechania przez samochód... biorąc pod rozwagę ostatecznie wnioski opinii wydanej 3 lipca 2017 roku w sprawie PR 3 Ds. 395.2017 na zlecenie Prokuratury Rejonowej w Wołominie nie uległy zmianie również przy przyjęciu, że rowerek został najechany przez inny samochód po zdarzeniu..."(k.544). Wskazać również należy, iż jak wynika z opinii biegłego określając prędkość kierującej rowerem pokrzywdzonej A. K. brał pod uwagę zarówno przejeżdżanie jak i przechodzenie przez przejście. Jednak z uwagi na nieujawnienie na miejscu zdarzenia żadnych śladów, które można byłoby wykorzystać do oszacowania prędkości roweru, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na jej dokładne oszacowanie (k.543).

Nie sposób podzielić twierdzenia obrońcy oskarżonego, że biegły w sposób nieprawidłowy wyliczył prędkość kolizyjną motocykla w oparciu o zakres obrażeń pokrzywdzonej. Biegły w swojej opinii wskazał: „...jest prawdopodobne, biorąc pod rozwagę dowody osobowe i umiejscowienie obrażeń poszkodowanej, że w momencie zderzenia elementy przodu motocykla nie oddziaływały na jej ciało, a obrażenia twarzoczaszki i klatki piersiowej powstały w momencie kontaktu tych części ciała z powierzchnią jezdni, podczas upadku po fazie lotu...” (k.529). Biegły dokonał prawidłowej oceny prędkości z jaką poruszał się motocykl wskazując, że motocykl w momencie rozpoznania stanu zagrożenia kolizyjnego poruszał się z prędkością 65 km/h, a po podjęciu manewru hamowania tylnym kołem, w momencie zdarzenia, motocykl wytracił prędkość

do około 40 km/h (k.268). Również nie sposób podzielić twierdzenia skarżącego, że biegły nie zapoznał się z zeznaniami świadków w zakresie okoliczności wypadku i miejsca upadku pokrzywdzonej należy wskazać, że biegły w wydanej opinii uzupełniającej wskazał, że po przeprowadzeniu analizy uzupełnionego materiału dowodowego o dowody osobowe wskazał, że nie wnoszą one nic istotnego co uzasadniałoby potrzebę przeprowadzenia dalszych analiz przebiegu zdarzenia. prędkość poruszania się motocykla przed potrąceniem rowerzystki, zawierające się w przedziale 43-64 km/h są bardzo prawdopodobne (k.266, k. 541-544).

Zdaniem Sądu Okręgowego należy zauważyć, że precyzyjne ustalenie prędkości oskarżonego nie ma zasadniczego znaczenia dla ustalenia jego winy, bowiem każdy

kierowca zbliżając się do wyznaczonego przejścia dla pieszych ma obowiązek zachowania szczególnej ostrożności, tak aby udzielić pierwszeństwa osobie znajdującej się na przejściu, zgodnie przepisami Prawa o ruchu drogowym obowiązującymi w chwili czynu.

Podkreślenia wymaga, że do potrącenia dziecka doszło na przejściu dla pieszych w momencie, gdy było ono już na końcu pasów (k.50), a więc oskarżony obserwując należycie okolice przejścia dla pieszych, położonego w terenie zabudowanym, powinien poruszając się z prędkością administracyjnie dozwoloną i dostosowaną do panujących warunków drogowych, dostrzec dziecko na rowerku, które przejeżdżało z lewej strony jezdni na prawą, patrząc z kierunku ruchu oskarżonego i umożliwić mu bezpieczne zjechanie z przejścia, poprzez

zmniejszenie prędkości motocykla, a gdyby okazało się to niewystarczające, nawet zjechanie na przeciwległy pas jezdni i uniknięcie w ten sposób wypadku.

Ponadto należy wskazać, że fakt, iż dowody z opinii dostarczonych w sprawie przez biegłych nie są przekonujące dla strony procesowej nie może stworzyć podstawy do stosowania przepisu art. 201 k.p.k. Zwłaszcza zaś nie może stać się podstawą do stosowania tego przepisu procesowego okoliczność, że skarżący, wdając się samodzielnie w rozważania natury specjalistycznej, dochodzi w rezultacie do przekonania, że wyprowadzone w sprawie wnioski - i to w dziedzinie, w której z natury rzeczy brakuje stronie wiadomości specjalnych - są błędne. Opinię biegłego ocenia sąd i ten organ procesowy decyduje, czy jest ona dla niego zrozumiała

i przekonująca w treści, czy odpowiada na pytania określające jej przedmiot i granice, czy jest wewnętrznie spójna i niesprzeczna oraz, czy nie rodzi wątpliwości co do jej merytorycznej trafności (tak np. w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2021 r. III KK 82/21 LEX nr 3232206). W ocenie Sądu Okręgowego, opinie sporządzone przez powołanych w sprawie biegłych były rzetelne, zupełne i zawierały jasną odpowiedź na zadane pytania. Na marginesie należy przypomnieć, że nie dopuszcza się dowodu z opinii innego biegłego, gdy wydana opinia nie spełnia oczekiwań strony, która chce wykazać stan przeciwny do wynikającego z opinii, gdyż takie działanie doprowadziłoby do obstrukcji postępowania lub powodowałoby, iż strona przeciwna „niezadowolona” z opinii wnosilaby o powołanie kolejnych biegłych w celu uzyskania opinii korzystnej dla siebie.

Równie nie trafny okazał się zarzut skarżącego, jakoby nie zostało prawidłowo ustalone, że oskarżony był właścicielem przedmiotowego pojazdu.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że to właśnie C. R.

(1) był właścicielem przedmiotowego motocykla. Jak

wynika z zeznań świadka M. W. z dnia 11.05.2017 r.: „...rok temu, ja sprzedałem motocykl

znajomemu, C. R. (2). Na okazanym mi nagraniu z monitoringu stacji paliw z dnia 13.04.2017

rozpoznaje swój motocykl, posiada on nietypowy ale charakterystyczne

osłony boczne w kolorze czarnym, które przywiozłem ze Stanów

Zjednoczonych, ~~okazany~~ mi na nagraniu z monitoringu

mężczyzna wyglądem przypomina C. R.

(2)...” (k.137v).

Ponadto w toku rozprawy przed Sądem Rejonowym świadek ten wskazał, że motocykl sprzedał

oskarżonemu
poprzez zawarcie
umowy ustnej
(k.423).

Jak słusznie
zauważył Sąd
Rejonowy, podczas
przeszukania posesji
oskarżonego
ujawniono umowę
sprzedaży motocykla
o nr rej. (...),
którą oskarżony miał
rzekomo zawrzeć w
dniu 1 kwietnia
2017 r. z K. S.
(k.114-117). Z kolei
z zeznań złożonych
przez świadka K. S.
wynika, że podpis
pod wskazaną
umową zakupu
motocykla nie należy
do niego. „...to nie
jest mój podpis. Nie
znam oskarżonego,
zastanawiam się
skąd on miał moje
dane...” (k.423v).
Również opinia
biegłego z zakresu
badania pisma
ręcznego wykazała,
że podpis na
przedmiotowej
umowie został
podrobiony (k.492).
Wskazane powyżej
okoliczności
wzmacniają
przekonanie Sądu
Okręgowego o tym,
że oskarżony podjął
działania
zmierzające do
sfalszowania
powyższej umowy
kupna- sprzedaży,
gdyż chciał w ten

sposób obronić się przed ewentualnymi zarzutami karnymi. W świetle zebranych dowodów nie budzi wątpliwości Sądu Okręgowego, że to właśnie oskarżony C. R. (1) był właścicielem przedmiotowego pojazdu i to on obawiając się konsekwencji karnych, wynikających ze spowodowania przez siebie wypadku drogowego i ucieczki z miejsca tego wypadku, przygotował sobie linię obrony w postaci powyższej sfalszowanej umowy, która miała wskazywać, że to nie on w chwili wypadku kierował motocyklem, ponieważ wcześniej go sprzedał.

Sąd Rejonowy nie miał możliwości zweryfikowania za pomocą opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, czy powyższa umowa (k.117) został sporządzona i podpisana przez R. K., gdyż Policja ustaliła w rozmowie z jego matką, że nie przebywa on w miejscu zamieszkania matki

od 10 lat i nie ma ona z nim żadnego kontaktu (k. 473, k. 482). Dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego za zarzucany mu czyn nie ma to jednak żadnego znaczenia, bowiem w umowie nie wskazano, że to R. K. sprzedaje lub kupuje motocykl, tylko oskarżony jest wskazany jako strona tej umowy i to on posiadał ją w swoim domu (k. 114-116), zwłaszcza w sytuacji gdy oskarżony po przedstawieniu mu zarzutów i w toku postępowania sądowego nie wskazał, że to nie on kierował motocyklem, bo sprzedał go komuś przed wypadkiem, co byłoby naturalną reakcją w sytuacji, gdyby transakcja w rzeczywistości miała miejsce.

Sąd Rejonowy wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonego, szczegółowo weryfikując jego linię obrony. Stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z

przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi, polemiki opartej na wybiórczym podejściu do ujawnionych okoliczności sprawy i rozpatrywaniu poszczególnych faktów w oderwaniu od pozostałych. Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z

uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego -
uargumentowane w
uzasadnieniu
wyroku (art. 424
§ 1 pkt 1
k.p.k.). Wszystkim
tym wymogom Sąd
Rejonowy sprostał.

Reasumując, należy
stwierdzić, że Sąd
Rejonowy w sposób
prawidłowy ustalił
stan faktyczny,
odniósł się do
wszystkich
dowodów
zgromadzonych w
sprawie i wskazał,
jakim dowodom dał
wiarę i dlaczego, a
jakie dowody uznał
za niewiarygodne.
Swoje stanowisko
w tym przedmiocie
przekonywująco
uzasadnił. Złożona
apelacja nie zawiera
argumentów, które
mogłyby skutecznie
zakwestionować
prawidłowość
rozumowania i
wnioskowania sądu I
instancji. Apelujący
nie przedstawił
przekonujących
argumentów na
podważenie
przedstawionego
przez Sąd Rejonowy
rozumowania.

Wniosek

Zmiana orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Z uwagi na stwierdzoną wyżej niezasadność zarzutu apelacji, skorelowany z nim wniosek również nie zasługuje na uwzględnienie.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
wina oskarżonego w zakresie popełnionego przez niego czynu		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Zarzuty zawarte w apelacji z przyczyn wskazanych wyżej nie mogły wpłynąć na zmianę rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w powyższym zakresie. Wina oskarżonego w zakresie popełnienia zarzucanych mu czynów nie budzi wątpliwości.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
- w miejsce kary mieszanej orzeczono wobec oskarżonego C. R. (1) na podstawie art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; - uchylono orzeczenie z punktu		

<p>4 i 5 dotyczące zaliczenia oskarżonemu na poczet kar okresu rzeczywistego pozbawienia wolności</p> <p>- zaliczenie na poczet orzeczonej kary okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Zarzut podniesiony przez prokuratora zasługiwał na uwzględnienie z przyczyn szczegółowo omówionych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko apelującego, zgodnie z którym kara wymierzona oskarżonemu jest niewspółmiernie niska, wobec czego Sąd Okręgowy zmienił orzeczoną przez Sąd Rejonowy karę 2 miesięcy pozbawienia wolności i 1 roku ograniczenia wolności i orzekł karę 1 roku pozbawienia wolności.</p>	

<p>Jednocześnie należało uchylić punkt 4 i 5 wyroku, na mocy którego zaliczono okres zatrzymania na poczet kary pozbawienia wolności oraz dokonać na nowo zaliczenia tego okresu na poczet kary pozbawienia wolności.</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Wskazać oskarżonego	Przytoczyć okoliczności		
C. R. (1)	Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz 3000 zł tytułem części wydatków w		

	sprawie, pozostałymi wydatkami obciąża Skarb Państwa	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie, V Wydział Karny z dnia 21 grudnia 2021 r., sygn. akt V K 540/17		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie, V Wydział Karny z dnia 21 grudnia 2021 r., sygn. akt V K 540/17		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------